

РЕШЕНИЕ

№ 547

гр. София, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **9718** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268, ал.1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на В. Л. И. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-269 от 09.09.2021г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата й вх.№С210022-000-0395932 от 27.08.2021г. срещу разпореждане отказ за погасяване по давност на публични задължения с №С210022-137-0005771 от 18.08.2021г., издадено от А. Х. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП.

С жалбата се оспорва разпореждането и решението и по специално се оспорва дължимостта на задълженията преди 16.08.2016г. предвид твърдението, че са погасени по давност. В тази връзка се прави позоваване на тъкувателно решение №7 от 15.04.2021г. на ОС на ВАС. Оспорва се посочения в решението на ответника Закона за мерките и действията по време на извънредното положение и по специално чл.3 за спиране на протичането на давностните и други срокове, като се визира, че това касае правата, а не задълженията на гражданите. С оглед изложеното се моли да се отменят и двата акта.

Жалбата в съдебно заседание се поддържа от адв.Ч., който се позовава отново на ТР №7 от 15.04.2021г. на ВАС.

Ответната страна – чрез юрк.А.- оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

Жалбата е от 30.09.2021г. по отношение на решение №ПИ-269 от 09.09.2021г., връчено на 23.09.2021г./л.11/, поради което се констатира, че е в срока по чл.267, ал.2 от ДОПК. Въпреки, че в жалбата липсват конкретни съображения по отношение подробно изложените доводи на ответника, то съдът намира същата за допустима, а по съществото ѝ за неоснователна. За да се достигне до гореизложената констатацията се съобрази следното:

По процедурата -в оспореното разпореждане изх.№С210022-137-0005771 от 18.08.2021г., издадено от А. Х. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП –С. е прието възражението от 11.08.2021г. на С. И. за изтекла давност за неоснователно. В разпореждането има позоваване на чл.171, ал.1 от ДОПК, че публичните задължения се погасяват с изтичане на 5-годишен давностен срок, считано от 01. януари на годината, следваща годината през която е следвало да се плати задължението. Направено е и позоваване на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС 13.03.2020г. –чл.3, че за срока от 13.03.2020г. до отмяна на извънредното положение спира да текат по т.2 давностните срокове. В тази връзка е посочено, че за задълженията на И. е образувано изпълнително дело, по което с ПНОМ №С 160022-022-0029374 от 22.10.2016г., ПНОМ №С200022-022-0068161 от 01.10.2020г. и ПНОМ №С210022-022-0049187 от 07.07.2021г. са наложени обезпечения. Посочено е, че се касае за задължения формирани от данък върху доходите на ФЛ, ДОО, ЗО и УПФ по декларации образец 6, по които е констатирано, че давността не е изтекла и съответно е отказано да се прекрати производството.

В оспореното решение на по-горестоящия орган изпълнителният директор на ТД на НАП е възприет извода на публичния изпълнител, че давността не е изтекла. Подробно са разгледани конкретните задължения -кога е подадена декларацията, кога е бил срока за плащане и от кога тече 5-годишната давност. Направена е извода, че преди изтичане на давността, по което и да е от тях - са предприети изпълнителни действия с наложените обезпечителни мерки. Подробно е отразено кога са връчени постановленията до съответните банки и третото лице и от кога се считат наложени обезпечителните мерки. Има и позоваване на практиката, че с налагането на обезпеченията- давността се спира като е достатъчно да се установи реално налагане на мерките. Позоваването на закона за мерките и действията по време на извънредно положение в решението -е касателно най-старото задължение –за данъка върху доходите по чл.48 от ЗДДФЛ, дължим за периода от 01.01.2010г. до 31.12.2010г. и това дали е изтекла абсолютната 10-годишна давност по чл.172, ал.2 от ДОПК, като е прието, че съгласно §.29 т.1 от ПР на закона изтича на 28.02.2022г.. С оглед изложеното е направен извода, че жалбата е неоснователна.

В съдебното производство не са представяни доказателства от страните.

С оглед изложеното, **СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:**

Жалбата е неоснователна.

Оспореното решение и разпореждане са издадени от компетентни органи, в производство без процесуални нарушения, с изложени подробни съображения, мотивирани, с правилно приложение на материално-правната норма на закона и целта на същия.

Позоваването на ТР 7/2021г. на ВАС е неправилно. Видно от същото давността не се прекъсва/спира с образуване на изпълнителното дело и изпращане на поканата за

доброволно изпълнение, тъй като те не са изпълнителни действия в същински смисъл, а имат уведомителен, подготвителен характер. Не е спорно за ответника и същият не твърди, че давността е спряна с образуване на изпълнителното дело през 2015г., поради което и в духа на ТР, както и изпратената по него покана за доброволно изпълнение от 29.06.2015г. не могат да спрат давността. Ответникът се е позовал на наложените обезпечителни мерки с визираните три постановления, като първото от тях е постановление за налагане на обезпечителните мерки от 22.10.2016г. /на л.36/. Видно от същото наложените обезпечителни мерки са за обезпечението на задължението към този момент по ИД в размер 7773,57лв. главница и 3018,97лв. лихва. Видно от преписката /разпореждане за присъединяване от 15.04.2020 на л.26/ - това са задълженията до 31.12.2015г., тъй като с посоченото присъединяване са присъединени задължения от 01.01.2016г.. От изчерпателните разяснения в оспореното решение от кога за всяко едно задължение тече давността, с оглед неговата дължимост- следва, че се касае /по обезпеченията/ за задълженията по подаваните декларации обр.6 за ЗО, ДОО и УПФ №220021002760636 от 29.04.2011г. за периода 01.01.2010-31.12.2010г., за които давността е започнала да тече на 01.01.2012г. като 5-годишния давностен срок по л.171, ал.1 от ДОПК изтича на 01.01.2017г. т.е. с ПНОМ от 22.10.2016г. за тези задължения давността е СПРЯНА и към момента да изтекли 4г.,10 месеца и 22дни.

Същото се отнася и за задълженията по декларация обр.6 №220021203489060 от 06.07.2012 за периода 03.05.2012-15.06.2012, която давност започва да тече 01.01.2013г. и изтича на 01.01.2018г. т.е. с ПНОМ от 22.10.2016г. за тези задължения също давността е СПРЯНА и към този момент са изтекли 3г. 10 месеца и 22 дни.

Подобно е положението и за задълженията по декларация №220021303553965 от 12.06.2013г., задълженията по декларация №220021403978727 от 30.04.2014г., както и за задълженията по декларацията №22002150432032 от 12.05.2015г..

За задълженията по декларация №220021604264082 от 03.05.2016г., както и по декларация №220021704376939 от 30.04.2017г., въпреки, че с жалбата не се оспорват тези последни задължения като погасени по давност /само тези преди 11.08.2016г./- има последващи ПНОМ, които имат същата последица- въз основа на тях спират да текат давностните срокове.

Въпросът, който би могъл да се постави е дали постановлението за налагане на обезпечителни мерки няма характера на действие като поканата или образуване на изпълнителното дело и дали е годно да спре давността. ТР 7/2021г. дава само отговор за образуването на изпълнителното дело и поканата, предвид противоречивата съдебна практика, доколкото приемат, че същите не са действия по принудителното изпълнение по смисъла на чл.172, ал.2 от ДОПК. В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че поканата е подготвително действие, такова по пристъпване към изпълнение, а не принудително действие. Посочено е само, че нормата на чл.172, ал.2 от ДОПК, за да прекъсне давността има предвид предприемането на действия по принудителното изпълнение като юридически факт. Относно налагането на обезпечителни мерки –както е посочил ответника -няма противоречива съдебна практика. Практиката на АССГ приема, че с налагане на обезпеченията по ПНОМ –се спира давността. В този смисъл например решение №4828/19.07.2021г. по дело №7737/21г. на АССГ, решение №4020 от 20.07.2020г. по адм.дело №3076/20г. на АССГ и т.н..

Позоваването на Закона за мерките и действията по време на извънредно положение в

решението -е касателно най-старото задължение –за данъка върху доходите по чл.48 от ЗДДФЛ, дължим за периода от 01.01.2010г. до 31.12.2010г. и това е относно изтеклата абсолютната 10 годишна давност по чл.172, ал.2 от ДОПК, като е прието, че съгласно §.29 т.1 от ПР на закона –същата изтича на 28.02.2022г..

Съдът споделя изложения краен извод, но по други мотиви: видно от §.29 т.1 / в сила от 24.03.2020г./ –до отмяна на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от ДОПК не се прилага. Следователно- след отмяната, ако съответно срокът е изтекъл абсолютната давност се прилага. В този контекст за задължението за периода от 01.01 до 31.12.2010г. със срок за плащане от 30.04.2011г. и начало на давностния срок 01.01.2012г. -10 годишния абсолютен давностен срок изтича и е изтекъл на 01.01.2022г., но предвид §.29, т.1 от ПР от закона- не се прилага т.е. не че се прекъсва, не че спира, защото този срок не може да се прекъсва и спира, а последицата от неговото изтичане, която е факт –не се прилага. С оглед изложеното правилно е прието, че и за това задължение – не може да се прекрати производството все още, доколкото извънредното положение не е преустановено.

Следователно жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. С оглед изхода от спора трябва да се уважи претенцията на ответника за присъждане на юрк.възнаграждение в минимален размер от 80 лв. по реда на Наредбата за плащане на правната помощ към ЗПП /чл.26/.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.268, АЛ.2 ОТ ДОПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на В. Л. И. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-269 от 09.09.2021г. на Директора на ТП на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата й вх.№С210022-000-0395932 от 27.08.2021г. срещу разпореждане за отказ за погасяване по давност на публични задължения с №С210022-137-0005771 от 18.08.2021г., издадено от А. Х. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП.

ОСЪЖДА В. Л. И. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева /осемдесет/.

На основание чл.268, ал.2 от ДОПК решението е окончателно.

Съдия: